

UŽIVATELSKÝ MANUÁL

Nebudu vám lhát, tahle knížka je trochu chaos. Řekla jsem, že nebudu lhát? No tak dobře. Tahle knížka je velký chaos! A proč ne? Vždyť žijeme ve světě, kde je mléko bez laktózy, káva bez kofeinu, párek bez masa, rohlík bez lepku, pivo bez alkoholu... a přece jsme se v něm naučili fungovat. Chaos je fajn. Je to opak nudy, stereotypu a naší komfortní zóny.

Některé kapitoly jsou krátké jako aférky Charlieho Sheena, jiné dlouhé jak fronta do Primarku. V jedné části najdete lehké čtení k nedělnímu kafičku a mramorové bábovce, v jiných naopak něco pro večer o samotě a hlubší zamyšlení. Občas vás vezmu zpět do svých vzpomínek a provedu vás po Florencii, Elbě nebo Paříži. Jindy vás nechám nahlédnout do svých myšlenek a názorů, se kterými můžete, ale nemusíte souhlasit.

Je dovoleno číst od začátku, od konce, nebo klidně knihu otevřete někde uprostřed. Můžete přeskakovat kapitoly nebo se k některým vracet, podtrhávat, malovat srdíčka, vykřičníky nebo i palce dolů. Jestli si knížku vezmete s sebou ráno do tramvaje, nebo se stane vaším „hajzl čtením“, v obou případech mi uděláte radost.

A teď hurá na to!

„Dokud je vše přesně tak, jak chci já,
jsem naprosto flexibilní.“

Lorelai, Gilmorova děvčata

Kapitola 1.

SPOILER ALERT

„Jé, já doma nechal tu kravatu,“ řekl mi ráno u snídaně táta úplně klidným hlasem a pokračoval v mazání toustu silnou vrstvou másla.

„Tati, to je vtip, že jo?“ otočila jsem se k němu nejistě. „Připomínala jsem ti to stokrát, jak jsi na to mohl zapomenout? Vždyť jsem ti ji nechala připravenou u obleku.“

Byla jsem trochu nervózní, přece jen se člověk nevdává každý den a věci, které se mohou ve svatební den pokazit, je plný internet. Navíc nešlo o ledajakou kravatu – stejnou měl ženich a tchán. Prostě jsem chtěla, aby všichni moji kluci ladili. Nechte si ten úšklebek, jo? Přiznávám, že to může působit trochu přitažené za vlasy, ale chtěla jsem mít všechno tip top.

Na druhou stranu – na jedné kravatě tahle svatba nestojí, a kdyby vše ostatní proběhlo podle plánu, druhý den si na ni ani nevzpomenou.

Jako bych to zakřikla, v tu chvíli se ve dveřích restaurace objevila maminka ženicha s vyděšeným výrazem ve tváři. Polilo mě horko a doufala jsem, že jde třeba jen o ulítlou mašličku na autě nebo utržený knoflík na košili pana oddávajícího.